

„Откакто се помня мечтая за пътувам по далечни страни. Пътувала съм с родителите ми до морето почти всяка година, но винаги съм си мислела, колко би било хубаво да плувам във водата на място, където хората говорят друг език, носят други дрехи и т.н. Натъжавах се, когато си мислех, че никога няма да мога да опозная този така голям и удивителен свят. Все пак съм дете с увреждане и моите родители също имат ограничено зрение, така че можете да си представите, че ние нямаме кой знае колко ресурси за подобни пътувания.

Въпреки това, опитвах да търся начини да опозная света през очите на другите. Така научих, че има програми за ученици, чрез които да учат в друга страна за една година. Мислех си, че това е добра възможност, но бяха показвани само деца без увреждания и се запитах могат ли да изберат мен да отида в САЩ? И когато разбрах, че има възможност всеки да участва, разбрах, че това е моя единствен шанс. Просто трябваше да опитам!

И всичко започна така: Видях два океана и се гмурнах в тях, имах в ръка истинско бебе алигатор, берях портокали от градината и ги изстискавах на сок и седях около истински индиански огън. Всичко това и още много, което не може да се опише с думи. Но най-важното в моята история е, че понякога мечтите се сбъдват, дори и най-невероятните”

- Людмила

„Когато пристигнах в моето Американско училище, видях едно момче. Той беше в инвалидна количка и можеше да се вдижи наоколо само посредством нейните колела. „Чувствам се толкова зле заради него“, казах на мой американски приятел. „Защо се чувстваш така?“, отговори той „Той е щастлив, че учи с нас и ще може да живее пълноценно, както останалите от нас“. В този момент осъзнах, че имаме равни права и че трябва да уважаваме останалите за това какви в действителност са, което ми помогна да преодолеея моя комплекс за малоценността, че ми е трудно да чувам. След като чух тези думи на моя американски приятел за момчето в инвалидната количка, веднага разбрах, че съм като всички останали и се изпълних с оптимизъм” - **Александра**

AMERICAN COUNCILS

www.yesprograms.org
www.americancouncils.org
www.ac-see.org

...с техните думи

YES алумни с увреждания,
описват своите преживявания по време на програмата

„Това пътуване до Америка беше много ползотворно за мен. Станах по-самоуверена... и осъзнах, че човешките способности са неограничени и няма нищо невъзможно. Изпитах много нови и вълнуващи усещания, които си мислех, че са недостижими. В Орегон, където се събират всички ученици с увреждания, след като пристигнат в САЩ, аз (която съм напълно сляпа) изпитах безкрайно щастие.

Месец след като пристигнах в моето приемно семейство, моят координатор организира пътуване с обменните ученици до планините и изпитах много нови чувства – треперех, хващайки се за скалния ръб, опитвайки се да не падна и изпитах радост, когато след дългата борба успях да стигна до върха на планината.

Преди ме беше срам да ходя с моя бял бастун, но в Америка, където учех в смесено училище с деца с и без увреждания, се нуждаех от него, тъй като бях единствената сляпа ученичка в училище. В началото се срамувах от съучениците ми, исках да захвърля бастуна и да ходя без него. Но след време това усещане премина и ходех навсякъде с него. В допълнение се научих да готвя и се запознах с кухненското оборудване, проектирано специално за слепи. Благодарение на това пътуване станах по-общителна и сега, когато съм сред хора съм по-открита“ - **Наталия**

„През първата седмица в САЩ ходенето на училище беше стресиращо, тъй като не бях свикнал да слушам и уча на английски всеки ден, но след време свихнах. По-интересна беше комуникацията с всички нови хора в училище. Моето училище беше доста малко (около 200 ученика), така че беше лесно за всеки да забележи, когато има нов ученик. Получих топло посрещане от учителите и директорът ме представи пред останалите ученици по време на часовете и на училищните събрания. Съучениците ми проявиха голям интерес към моята култура и училище. Питаха ме разнообразни въпроси през цялото време. Бях поканен в Организацията на чуждестанните приятели и беше организирано тържество с нощен огън по случай моето пристигане. Усещах колко се стараят да направят моя престой колкото се може по-хубав, за което съм им благодарен“ - **Азиза**

„Преди да започне учебната година приемното ми семейство ми разказа много неща и ме запозна с американската култура. Според тях доброволчеството беше популярна дейност, която много млади хора практикуват през свободното си време. По този начин те помагат на общността, намират нови приятели и се социализират. И по този начин семейството ми провокира у мен интерес да помагам на останалите. За да изпитвам тъга по любимото ми куче, те предложиха да стана доброволец в приют за животни.

Посредством тези дейности създадох нови приятелства и научих много за американската култура и традиции, както и оползотворявах свободното си време по смислен начин. Броят на доброволческите ми часове растеше с всяка седмица. В края на годината бях толкова погълнат от доброволчеството, че бях събртал 356 часа“ - **Файл**

„Станах по-самоуверена... и осъзнах, че човешките способности са неограничени и няма нищо невъзможно“

